

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 maja 2018 roku zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że B. J. jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne. Zadłużenie wraz z nieopłaconymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 1878,66 zł, w tym z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne za okres od października 2017 roku do marca 2018 roku w kwocie 1851,66 zł i z tytułu odsetek za zwłokę 27 zł / decyzja w aktach ZUS/.

W dniu 14 czerwca 2018 roku wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji. Wskazując, że nie kwestionuje prawa ZUS do naliczania składek na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Jednocześnie wnioskodawca wskazał, że składki te powinny być umorzone z uwagi na sytuację rodzinną i osobistą wnioskodawcy. Wnioskodawca wskazał, że wnosi o umorzenie składek. / odwołanie k- 3-3 odw/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniesiono, że wnioskodawca nie brał udziału w postępowaniu przed organem rentowym. Organ wzywał wnioskodawcę do wskazania przyczyn nieopłacania składek ale wnioskodawca nie udzielił żadnych wyjaśnień / odpowiedź na odwołanie k- 4-4 odw/.

W piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2018 roku wnioskodawca wskazał, że nie kwestionuje kwot wskazanych w decyzji. Podtrzymał, że naliczanie składek wobec jego osoby jest niezasadne z uwagi na niską emeryturę w kwocie 1600 zł, niski dochód z prowadzonej działalności gospodarczej 210,88 zł oraz zaliczenie go do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności./ pismo k- 24/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawca B. J. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wykonywania usług (...) wraz ze swoim synem./ niesporne/.

W okresie od 1 stycznia 2018 roku do 30 września 2018 roku firma wnioskodawcy osiągnęła przychód w kwocie 45 633,85 zł natomiast poniosła wydatki w tym samym okresie na kwotę 41 838,77 zł. Dochód firmy wyniósł kwotę 3795,08 zł. Wnioskodawca korzysta z emerytury w kwocie brutto 1659,16 zł. Posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności. Nie ma majątku ruchomego ani nieruchomego / bilans firmy k- 27, okoliczności niesporne/.

W okresie od października 2017 roku do marca 2018 roku wnioskodawca posiadał zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 1851,66 zł / okoliczność przyznana przez wnioskodawcę/.

W trakcie postępowania przed organem rentowym, pomimo prawidłowego zawiadomienia o jego wszczęciu wnioskodawca nie składał żadnych wyjaśnień ani wniosków/ akta ZUS/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach załączonych do akt sprawy, w tym aktach ZUS. Podkreślić należy, że wnioskodawca nie kwestionował ani samego faktu zadłużenia ani też wynikającej z decyzji wysokości zaległości składkowych. Okoliczności te zostały przez niego przyznane już na samym początku postępowania sądowego. Podczas procesu wnioskodawca nie podnosił żadnych okoliczności dotyczących jakichkolwiek nieprawidłowości w wyliczeniu niezapłaconych składek.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Wydana w sprawie decyzja odpowiada prawu. Na dzień wydania spornej decyzji zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne przez wnioskodawcę wynosiły 1851,66 zł. Koszt naliczonych odsetek za zwłokę

wynosił 27 zł. Wnioskodawca nie kwestionuje powyższego ani w zakresie faktu nieopłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne ani kwoty wskazanej w decyzji. Okoliczności te zostały przez niego przyznane.

Jak wskazał wnioskodawca wydana decyzja jest nieprawidłowa ponieważ w jego ocenie nie powinien być obciążany obowiązkiem zapłaty składek na ubezpieczenie zdrowotne w ogóle albo powinny być one w stosunku do niego umorzone lub płatność powinna być rozłożona na raty. W tym miejscu podnieść należy, że wydana w sprawie decyzja określa wysokość zadłużenia wnioskodawcy. Natomiast dopiero po jej uprawomocnieniu się będzie możliwe podjęcie przez organ rentowy kroków mających na celu ułatwienie wnioskodawcy spłaty zadłużenia, jeżeli wnioskodawca złoży w tym przedmiocie wniosek do organu rentowego. Podkreślić należy, że wnioskodawca przed wydaniem spornej decyzji w ogóle nie uczestniczył w postępowaniu przed organem rentowym i nie podnosił żadnych okoliczności.

Zgodnie z treścią przepisu art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U z 2019 r poz.300) do składek na Fundusz Pracy, Solidarnościowy Fundusz (...), Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Jednocześnie przepis art. 46.1 powyższej ustawy stanowi, że płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Jest okolicznością niesporną w sprawie, że wnioskodawca za okres od października 2017 roku do marca 2018 roku nie opłacił składek na ubezpieczenie zdrowotne, pomimo ciążącego na nim obowiązku, z racji prowadzenia działalności gospodarczej. Wobec powyższego organ rentowy wydał prawidłową decyzję na podstawie art. 83.1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przepis ten stanowi, że Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek.

Podczas rozprawy Sąd pouczył wnioskodawcę o możliwości złożenia do organu rentowego wniosku o umorzenie lub rozłożenie na raty długu z tytułu nieopłaconych składek, po uprawomocnieniu się decyzji w przedmiocie wysokości zadłużenia z tytułu składek.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył wnioskodawcy obowiązkiem zwrotu stronie przeciwnej kosztów zastępstwa procesowego. Przepis powyższy stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Orzekając o zwolnieniu wnioskodawcy z obowiązku ponoszenia kosztów zastępstwa procesowego Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim sytuację materialną wnioskodawcy, w tym uzyskiwanie niewielkich dochodów z tytułu emerytury i działalności gospodarczej. Ponadto Sąd uwzględnił podeszły wiek wnioskodawcy i jego stan zdrowia w tym orzeczona niepełnosprawność. Podnieść należy, że nakład pracy pełnomocnika ZUS był obiektywnie niewielki przy prowadzeniu rozpoznawanej sprawy a ponadto z treści pisma procesowego wnioskodawcy złożonego już w listopadzie 2018 roku wynika, że nie kwestionował on ani faktu istnienia długu ani jego wysokości.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności przemawiają za nieobciążaniem wnioskodawcy obowiązkiem zwrotu organowi rentowemu kosztów zastępstwa procesowego.